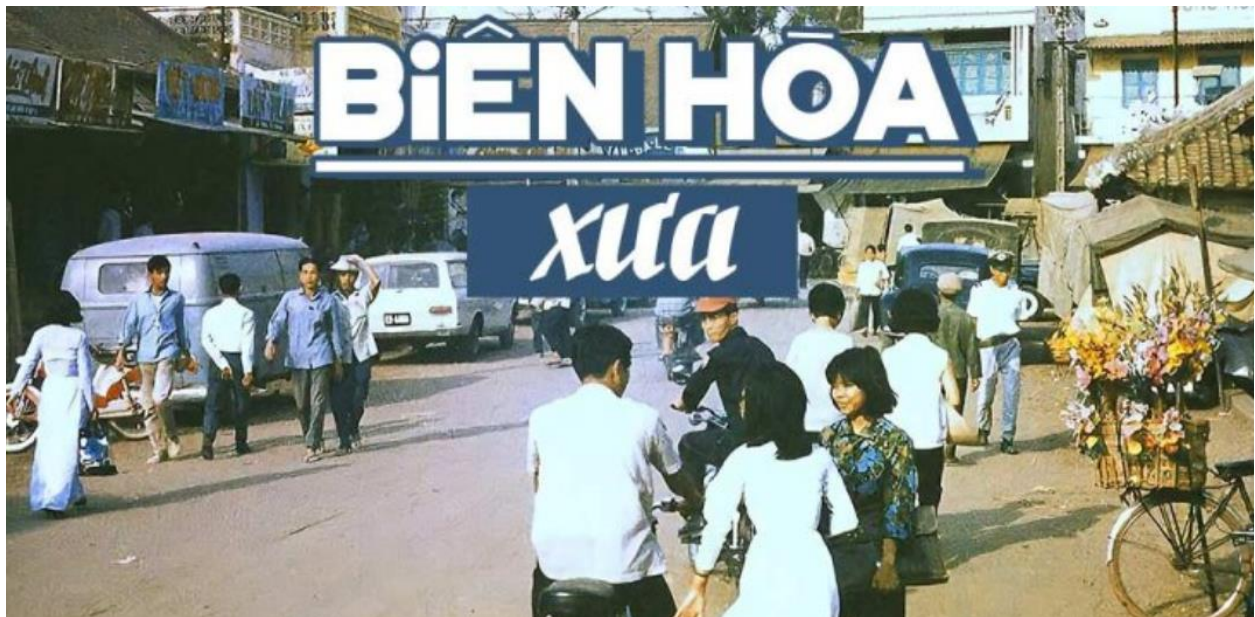

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Hội Ký Những Người Con Trai Biên-Hoà** của đồng hương **Trương V. Mạnh** đóng góp trên diễn đàn Hội. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

HỘI KÝ NHỮNG NGƯỜI CON TRAI BIÊN-HOÀ

Tôi chỉ biết gia đình cha mẹ khi tôi lên 5. Lúc đó, mẹ tôi buôn gánh bán bưng ngoài chợ Biên-Hoà. Bà bán những gì bà ngoại làm như bánh hay thức ăn khác, và có thể ít trái cây như vú sữa, bưởi.. do ông ngoại trồng. Ba tôi đang làm công cho ông bang

Thiêm-tiệm Tân Phát, chuyên bán gạo sỡ, rượu trắng đựng trong thùng phi gỗ, và nhiều tạp hoá khác.

Ba tôi mua gạo đem về nhà bán cho lỏi sớm. Nhà lúc đó là mái che sau nhà ông ngoại, sau là gia đình gái dì Chín, anh Nghĩa ở. Lúc đó, tôi thỉnh thoảng đeo một thùng nhỏ đi bán đậu phộng rang, đi bán dạo cho những *người đánh bài sau nhà ông ngoại, đất kế bên*.

Năm tôi lên 7 thì được vào trường học Tàu gần chợ. Học mãi cho đến 12-13 tuổi vẫn ngồi ở lớp 4-5. Gần 14 thì ba cho xuống trường Chí Dũng sát bên chợ An-Đông. Tôi học nội trú, lớp 4, rồi lớp 5. Tôi ít biết tiếng Hoa và nói ít nên học rất chậm. Trong lớp tôi thường đứng hạng 25 hoặc thấp hơn. Điểm đáng ghi nhớ là môn đánh bàn toán tôi đánh nhanh lắm, hạng nhất nhì trong lớp. Thầy nói tôi có bẩm sinh giỏi về toán. Năm đầu tôi còn nội trú, năm thứ hai, vì bệnh gan nên tôi ra ngoài ở Phú-Nhuận, nhà bà Năm. Chị hai Phú-Nhuận lo cơm nước và sắc thuốc cho tôi uống ngày 2 lần. Lúc này tôi đi học rất xa, sáng phải đạp 2 chuyến bus đi từ Phú-Nhuận ra Chợ-Lớn. Tôi học trường Chí Dũng được 2 năm rồi về Biên-Hoà khi Ông Diệm đánh Bình-Xuyên 1954.

1954-1958, tôi sống quanh quẩn bên gian hàng cha mẹ ngoài chợ. Tôi lúc nào cũng tìm cách học lại vì gần 18 mà quá dốt, tiếng Việt chẳng biết gì. Tôi vào trường Khiết-Tâm học tấc tiểu học trong 4 tháng thi bằng tiểu học tại trường Nguyễn-Du, đậu bằng tiểu học. Đặc biệt, trong lớp tiểu học có anh Quang là người giỏi toán. Nhưng khi có tôi làm anh phải chú ý. Sau này, khi tôi làm trung sỹ đồng hoá làm việc tại Bình-Dương có dịp gặp lại anh Quang, lúc này anh đang là sỹ quan. Anh nhắc lại trong lớp tiểu học chỉ có tôi và anh là hai học sinh giỏi toán được nổi bật.

Sau khi đậu tiểu học, việc học của tôi lại bị gián đoạn. Trong khi đó tôi học Vô Tuyến Điện 4 tháng, tôi nhận ra là ngoại ngữ là quan trọng vì đa số trong ngành Radio này đều viết bằng Anh-Pháp. Việc học lại bế tắc. Rồi quanh quẩn phụ cha mẹ bán tạp hoá. Rồi tôi bị bệnh tim hay trầm cảm-hơi thở ngắn, mệt luôn vì môi trường buôn bán cạnh tranh trong chợ. Tôi ngưng phụ cha tôi và chạy xuống tạm ở nhà dì Sáu, Lò Bò, nơi này có nhiều đồng ruộng nên không khí dễ thở hơn. Nhưng có một lần tôi mệt quá như muốn ngất xỉu phải ngồi xuống nghỉ mệt và thở. Sau vài ngày ở nhà dì Sáu tôi lại trở về phụ cha tôi buôn bán ngoài chợ.

1958, trường Minh-Tân có mở lớp trung học ban đêm. Tôi rủ Hải, làm công cho tiệm Phước-Hung cùng đi. Lớp đại số, do ông Lưu phụ trách, tôi rất thích thú nên hiểu rất nhanh. Học ban đêm, ban ngày tôi giúp vài bạn cần hiểu thêm vì đa số là người lớn tuổi, ban đêm học thêm, ban ngày phải làm việc. Trường Minh-Tân do nhóm con cháu Khái Hưng và Nhất Linh phụ trách và rất cấp tiến. Tôi và vài người bạn như anh Sáu Huỳnh, làm thuế vụ, học thêm lớp nhảy thất lục ngũ tứ rồi thi trung học luôn, nhưng không đậu. Năm sau tôi lại bỏ phụ cha, tôi xuống Sài-Gòn học lớp đệ Tứ học lại ở trường Nguyễn Văn Khuê, ở nhà bác Mười, khu Bến Vân-Đồn. Sau này, cô Sáu em tôi học đực cũng có lúc ở nhà bác Mười. Trong hai năm tại Sài-Gòn, tôi vừa học đệ Tứ, học thêm Anh Ngữ, và tìm cách đi vào quân đội. Tính xin vào Hải quân nhưng chưa có bằng trung học gửi về. Rất hên có khoá tuyển hạ sĩ quan đồng hoá thông dịch, tôi liền nộp đơn và đậu điểm 70.

Từ đây cuộc đời đã thay đổi.

Trương V. Mạnh

** Trong lớp học lại, tôi có cảm nghĩ như mình ngồi trong lớp hồi còn niên thiếu mặc dù mình đã hơn 18. Học xong buổi sáng, chiều tôi ôn Toán và Anh Ngữ cho vài học sinh gồm nam lẫn nữ. Mỗi lần ôn xong bài cô Diệp ca một bài, mỗi người đều vỗ tay thật rất vui. Khi thi đệ Tứ lấy bằng Trung Học, tôi làm toán rất nhanh, rồi chuyển xuống cho các thí sinh khác để copy. Rất may là giám khảo không thấy. Tôi phải hối thúc cho họ trả bài lại. Một kỷ niệm khó quên!